

opusdei.org

Piskoposluk Makamından Mektup (10 Mart 2025) | Sevinç

Bu pastoral mektupta Opus Dei piskoposu bizi Aziz Josemaría'nın öğretilerinden yola çıkarak sevincin bazı yönleri üzerinde düşünmeye davet ediyor

08 Tem 2025

Sevgili kardeşlerim, İsa kızlarımı ve oğullarımı korusun!

Birkaç hafta önce kız kardeşlerinizden biri tarafından bana yapılan öneriyi kabul ederek, bu kısa mektupta, özellikle Aziz Josemaría'nın bazı sözleri üzerinde düşünerek, sevincin bazı yönleri üzerinde sizinle birlikte düşünmeyi düşündüm.

Sevinç, genel olarak, iyiye sahip olmanın ve onu deneyimlemenin meyvesidir ve iyinin türüne bağlı olarak farklı yoğunluk ve süre değerlerine sahiptir. İyinin dakik bir deneyiminin değil, kişinin varlığının bütünlüğünün bir sonucu olduğunda, genellikle mutluluk olarak adlandırılır. Her durumda, en derin neşe ve mutluluğun temeli sevgidir.

Bunlar dünya ve Kilise için zor zamanlardır (ve Çalışma Kilise'nin küçük bir parçasıdır). Dahası, her çağın ışıkları ve gölgeleri olduğu da bir gerçektir. Bu nedenle de ruhun

neşeye açık olmasını teşvik etmek özellikle gereklidir. Her zaman sevinçli olabiliriz ve olmalıyız, çünkü Rab'bin istediği budur: “Benim sevincim sizde olsun, sizin sevinciniz de tam olsun” (Yuhanna 15:11). Bunu elçilere ve onlar aracılığıyla da daha sonra gelecek olan bizlere söylemiştir. Bu nedenle, “sevinç Tanrı'nın çocuklarının yaşamının temel bir gereksinimidir”[1].

Bunun yerine, “bir ahlaksızlık olarak kabul edilen üzüntü, belirli bir ahlaksızlık değil, ahlaksızlıkların genel bir kökü olan düzensiz öz-sevgiden kaynaklanır”[2]. 2] Aziz Thomas'ın bu ifadesi, örneğin sevilen birinin ölümü üzerine acı çekmeyi düşündüğümüzde şaşırtıcı gelebilir. Aslında bu tür bir üzüntüyü gerektirmemesi gereken, ancak keder yaratan bir durumdur ki bu da aynı şey değildir. Aslında, her acının ya da her vazgeçişin üzüntü yaratmadığı, özellikle de sevgiyle ve

sevginin dışında karşılaştığında, yaygın bir deneyimdir. Dolayısıyla bir annenin çocukları için yaptığı ve bazen çok pahalıya mal olan fedakârlıklar üzüntüye neden olabilir ama mutlaka üzüntü yaratması gerekmez.

“Mutluluğa ulaşmak için gereken şey rahat bir yaşam değil, sevgi dolu bir kalptir”[3]. Hayatının son yedi ya da sekiz yılında Villa Tevere’de Pederimizi[4] gören ve dinleyen hepimiz onu gerçekten mutlu ve memnun gördük, her ne kadar bu yıllar hem fiziksel olarak hem de Kilise’nin özellikle o dönemde yaşadığı büyük zorluklar nedeniyle çok acı çektiği yıllar olsa da.

İnancın neşesi

2. Lütüfla yüceltilen doğal sevinç, Tanrı’nın planlarıyla birleştiğinde özel bir şekilde ortaya çıkar. Beytlehem’deki çobanlara melekler İsa’nın doğumuyla ilgili “büyük

sevinci” (Lk.2:10) duyururlar.
Magiler yıldızı tekrar gördüklerinde
“büyük sevinç duydular” (Mt.2:10).
Son olarak, elçiler dirilmiş olan İsa'yı
gördüklerinde sevinçle dolmuşlardır
(bkz. Yuhanna 20:20).

Hristiyan sevinci “sağlıklı bir
hayvanın”[5] basit sevinci değil,
Kutsal Ruh'un ruhtaki meyvesidir
(çapraz başvuru Gal.5:22); doğası
gereği kalıcı olma eğilimindedir,
çünkü O'na dayanır: “Size Rab'de her
zaman sevinçli olun diyorum,
sevinçli olun” (Flp.4:4).

Rab'deki bu sevinç, O'nun baba
sevgisine olan inancın sevincidir:
“Sevinç, tanrısal soydan gelmenin,
bizi hoş karşılayan, bize yardım eden
ve bizi bağışlayan Babamız Tanrı
tarafından özel bir sevgiyle
sevildiğimizi bilmenin zorunlu
sonucudur. - Bunu iyi ve her zaman
hatırlayın: bazen her şey çöküyor
gibi görünse bile, hiçbir şey çökmez,

Çünkü Tanrı savaşları
kaybetmez!"[6].

Ancak zorluklar ve acılar karşısında
zayıflığımız bu sevincin
kaybolmasına neden olabilir,
özellikle de Tanrı'nın bize olan yüce
sevgisine olan mevcut inancımızı
yıpratırsak. “Tanrı'nın çocuğu, iman
dolu bir yaşam süren bir Hristiyan
acı çekebilir ve ağlayabilir, acı
ekmek için nedenleri olabilir ama
üzgün olmak için değil"[7]. Ayrıca
sevinci beslemek ya da yeniden
kazanmak için, Aziz Yuhanna ile
birlikte şunu onaylamamızı sağlayan
Tanrı'nın sevgisine olan inancımızı
yenilemek de iyidir: “Tanrı'nın
içimizdeki sevgisini bildik ve buna
inandık” (1.Yuhanna 4:16).

İman kendini sözle ya da sözsüz
olarak duayla ifade etme
eğilimindedir ve duayla birlikte
sevinç de gelir, çünkü “Hristiyan
imanla yaşadığında (sadece sözden

ibaret olmayan, kişisel duanın gerçekliği olan bir iman), ilahi sevginin kesinliği sevinçle, iç özgürlükle kendini gösterir”[8].

Umutla sevinmek (Romalıları 12:12)

3. Tanrı'nın bize olan sevgisine olan imandan büyük bir umut doğar. Böylece İbraniler'deki şu ifadeyi de anlayabiliriz: “İman, umut edilen şeyin temelidir” (İbraniler 11:1). Umudun nesnesi gelecekteki ve olası bir iyiliktir ve imanın bizi umutlandırdığı iyilik, temelde, yücelikte Tanrı'yla nihai birleşmenin mutluluk ve sevincinin doluluğudur. Aziz Pavlus'un bize hatırlattığı gibi, bu “gökte sizi bekleyen umuttur” (Kol 1:5). Bu kesinlik bize, özgürce kabul ettiğimiz takdirde hedefimize ulaşmak için gerekli araçlardan yoksun kalmayacağımız, gerektiğinde yeniden başlayabileceğimiz güvencesini verir.

O zaman kendimizi bir şekilde, karşısında yetersiz ve güçsüz hissettiğimiz bir Tanrı iradesinin önünde bulduğumuzda, Çalışmanın başlangıcında, maddi olanaklardan tamamen yoksun bir bağlamda ve Hristiyan yaşamına son derece ters bir sosyal boyutta, Babamız gibi “imkansızın kesinliğine”[9] bile sahip olabiliriz.

4. Kendimize ya da bu dünyaya ait herhangi bir şeye güvenerek değil, “Tanrı'nın sevgisi bize verilen Kutsal Ruh aracılığıyla yüreklerimize döküldüğü için” (Romalılar 5:5) “hayal kırıklığına uğratmayan bir umuda” sahibiz ve her zaman sahip olabiliriz.

Bazen farklı türden zorluklar, örneğin havarisel çalışmanın etkili olmadığını, çabalarımızın ve dualarımızın sonuçlarını göremediğimizi düşünmemize neden olabilir. Bunun yerine, iyi biliyoruz

ki - ve bu iman inancını sık sık yenilemek yararlıdır - emeğimiz Rab'de boşuna değildir (çapraz başvuru 1 Korintliler 15:58).

Babamızın da bize aktardığı gibi: “Hiçbir şey kaybolmaz”. Umut ve sevinç, Aziz Pavlus'un herkes için istediği Tanrı armağanlarıdır: “Umut Tanrısı, Kutsal Ruh'un gücüyle umutla dolmanız için sizi imanla, sevinç ve esenlikle doldursun” (Rom. 15:13).

Aşık kalbin neşesi

5. Tanrı'ya ve komşuya duyulan sevgi, sevinçle, imanla ve aynı zamanda umutla bağlantılıdır.

“Seven kişi umudun, Rab olan büyük sevgiyle buluşmanın sevincine sahiptir”[10].

Sevginin ifadeleri farklıdır ama özünde örtüşür: sevilenin iyiliğini istemek (ve mümkün olduğunca onu elde etmek) ve bu iyiliğin sonunda

elde edildiđi görüldüđünde
sevinmek.

Tanrı'nın sevgisi söz konusu
olduğunda, bu O'nun için, O'nun
sahip olmadığı bir iyiliği arzulamak
anlamına mı gelir? Bizi özgür
yaratırken, özgürlüğüümüzün riskini
almak istediđini biliyoruz. Tanrı'ya
özlemini duyduđu şeyi, yani
sevgimizi veremeyebiliriz. Bazı
açılardan, Tanrı'yı sevmenin sevinci
yalnızca bize gelen iyilikten değil,
aynı zamanda O'na sevgimizi
sunabilmenin mutluluđundan da
kaynaklanır.

Sevinç kaynağı olarak sevgi,
kendimizi başkalarına verdiğimizde,
hatalarımıza rağmen “esenlik ve
sevinç ekicileri”[11] olmaya
çalıştığımızda özel bir şekilde
kendini gösterir. O zaman,
başkalarının sevinciyle seviniriz ve
Babamız olarak onlara içtenlikle

şunu söyleyebiliriz: “Benim sevincim sizin sevincinizdir”[12].

6. “Gerçek sevgi kendimizden çıkmamızı, kendimizi vermemizi gerektirir. Gerçek sevgi beraberinde sevinç getirir: kökleri Haç'ın biçiminde olan bir sevinç”[13]. Tanrı sevgisi için kucaklanan Haç, insanı en mutlu eden şeydir. Rab bize şöyle öğretir: “Benim uğruma size hakaret ettikleri, size zulmettikleri ve yalan söyleyerek size karşı her türlü kötülüğü yaptıkları zaman ne mutlu size! Sevinin ve coşun, çünkü göklerdeki ödülünüz büyüktür. Çünkü sizden önceki peygamberlere de böyle zulmedildi.” (Matta 5:11-12). Aslında tüm Güzel Sözler sevincin köklerine uzanır: “Güzel Sözler sizi her zaman sevince götürür; onlar sevince giden yoldur”[14].

Kişinin sevincini kaybetmesine neden olabilecek pek çok neden vardır, özellikle de kişinin kendi

kırılğanlığını somut olarak deneyimlemesi, günahlarının farkında olması. Ancak Tanrı'nın sevgisine olan inanç ve bu inanca eşlik eden kesin umut, Aziz Josemaría'nın belirttiği gibi, “tövbenin derin sevincinin”[15] kaynağıdır. O zaman bile, sınırlamalarımıza ve hatalarımıza rağmen, Rab'bin yardımı ve sevgimizle, “başkaları için yolu sevimli ve kolay hale getirebiliriz”[16].

Tanrı'nın ve bizim Annemiz olan Kutsal Bakire'yi Causa nostrae laetitiae (sevincimizin kaynağı) olarak çağırıyoruz. Her zaman neşeli olmamıza ve yaşamımızın her koşulunda barış ve neşe kaynağı olmamıza yardım etsin. Şimdi, Umut Jübile Yılı'nda, Papa Francis'in çektiği acılarla yakından birleşmenizi özel bir şekilde rica ediyoruz.

Büyük bir sevgiyle seni kutsuyorum
Baban

Roma, 10 Mart 2025

[1] Mektup 13, no. 99. Alıntılanan
metinler Aziz Josemaría'ya aittir.

[2] Aziz Thomas, Summa Theologica,
II-II, q.28, a.4 ad 1. “Üzüntü cüruftur
bencilliğin” (Tanrı Dostları, n. 92) [3]
Solco, n. 795.

[4] Aziz Josemaría.

[5] Bkz. Way, n. 659.

[6] Forgia, n. 332.

[7] “İmanın Zenginlikleri”, 2 Kasım
1969 tarihli ABC gazetesinde
yayınlanmıştır. [8] Ibid.

[9] Mektup 29, n. 60.

[10] Francis, Genel Konuşma, 15 Mart
2017.

[11] Solco, n. 59.

[12] Mektup 14, n. 1.

[13] Forgia, n. 28.

[14] Francis, Genel Görüşme, 29 Ocak 2020.

[15] Mektup 14-II-1974, n. 7.

[16] Furrow, n. 63.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/tr-tr/article/
piskoposluk-makamindan-mektup-10-
mart-2025-sevinc/](https://dev.opusdei.org/tr-tr/article/piskoposluk-makamindan-mektup-10-mart-2025-sevinc/) (08 Ağu 2025)